



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Mons Thabor Sive Solitudo Exercitiorum Spiritualium

Bisling, Anselm

[Einsiedeln], 1682

Digressio XVI. De pessimis vitijs Propriæ voluntatis; perinacis judicij; zeli indiscreti; murmurationis; & refractariæ inobedientiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60545](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60545)

ad laborandum, non ad otiaandum, vel fabulandum. Hic ergo nemo potest stare, nisi ex toto corde se voluerit propter Deum humiliare, & obedire.

CONSID. II.

De malis Inobedientia, seu obedientia coacta.

Fili, qui se subtrahere nititur ab Obedientia, ipse subtrahit à gratia, qui non libenter, & sponte sua Superiori se subdit, signum est, quòd caro sua necdum perfecte sibi obedit, se sæpe recalcitrat, remurmurat. Id. l. 3. c. 13. l. 1. c. 2. Discite ergo celeriter Superiori tuo te submittere: atque ad veram subjectionem, & humilitatem te jugiter dare, patienterque proprium contemptum ferre.

DIGRESSIO XVI.

De pessimis vitijis Propria Voluntatis; nec non pertinacia proprii Judicij: ac zeli indiscreti; murmuris, & refractaria Inobedientia.

THEOPHOBVS.

(I.)

Et la agite, quotquot estis sacrae militiae Tyrones, Candidati, Triarii & Emes-

Emeriti : adeste armati ad ingentis vo-
 menti expeditionem : siquidem huius
 infernus cum suâ cohorte est expugnandus & destruendus, nempe Proprietas, cum omni suâ stygia vitiorum hærentium phalange : de quâ illud ac eruditi Blosij : *Si non esset proprietas, infernus quoque non esset* : idem confirmante lactiflavo Doctore : *Proprietas propria, & infernus non erit*. Voluntatem autem propriam dico, quæ non est communis cum Deo, & hominibus, sed particularis tantum, quando aliquis ea, quæ vult, propter se ipsum facit, non intendens placere Deo, & prodesse proximo, sed satisfaciendi proprijs motibus animi. Porro hæc Voluntas non Dei, non aliorum, sed sui quærens vivere arbitratur, est superbia, immorigera, pertinax, & contentiosa in omnibus aversio à Deo, & non malitiæ fundus : in cælum pergere non potest, in terris pacem non habet, in inferno sepelitur, ejusque spiritus, invisa recalcitratio, & spiritus contumeliosus est. Hinc ex ea velut omnium malorum radice, & scelerum semina profuit in Religioso, ac Sacerdote turpeditas progrediendi in spiritu, fervor tepiditas, spiritus discretionis extinguitur, rationis oculus clauditur, cor lo-

Voluntas
 propria vo-
 catur Infer-
 nus.

*Blos. in ta-
 bella spiritus
 corollario.*

*S. Bern.
 serm. 3. de
 resurrect.*

Dom.

Quæ dica-
 tur volun-
 tas propria?

*Blos. loc.
 cit.*

Quot ma-
 lorum sit
 causa?

veritur, audacia obfirmatur, mens induratur, contentiones miscentur, rixæ propagantur, minæ intentantur, vindictæ cupiditates coquantur, oriuntur odia, generantur scandala, gignitur desperatio, creatur apostasia, damnatur anima, spoliatur cælum, & inferius repletur. Etenim quid odit, aut punit Deus præter propriam voluntatem? Aut in quem ignis ille deservit, nisi in propriam voluntatem?

Est fomentum ignis inferni.
S. Bern.
loc. cit.

II. Sed quo furore hæc eadem Dominum Majestatis impugnet, audiant, & timeant omnes propriæ voluntatis sectatores. Nam primò dum talis voluntas eorum refractaria est imperio, quorum tanquam divinæ subdita est potestati, seipsam divinæ subtrahit obedientie, cujus vice funguntur, & imperant Superiores. Sed utinam, ait S. Bernardus, non majores ipsi irrogaret injurias, nam in ipsum quoque, cui inservire debebat, suum deservit Auctorem, dum efficitur sua, & propria ista *crudelis bestia, fera pessima, rapacissima lupa, & truculentissima leona*. Secundò, propriæ voluntatis amatores communitati Fratrum, aut publicis conventibus, collegijs, capitulis, vel conversationibus sunt omnium perniciosissimi, quia dum zelum justitiæ, & veritatis præferunt, sed non

S. Bern.
loc. cit.
Injuriola
Deum.

idem ib.

Perniciosa
communitati.

Amatores
illius pesti-
mi sunt.

non secundum scientiam; sequuntur
tantum pertinaciter opinionis ductum
errores defendunt, obstinate moni-
tibus, seu melioribus informationibus
reluctantur, omnibus ordinationibus
contradiciunt, Obedientie jugum re-
cutiunt, dissolvunt concordiam, ter-
ternam quietem perturbant, unitatem
divisores, inimici pacis, charitatis es-
perantes, vanitate tumentes, superbia
typho inflati, placentes sibi, & magis
in oculis suis, aliorum facta crimina-
tes, famam traducunt, ignorantem
justitiam, pro incorrupta divini obedi-
entia suam corruptam perversitatem obedi-
entissimè manuteneere contendentes.

Merita su-
or. bonor.
operum
perdunt.
S. Bern.
Serm. 72.
p. Cant.

III. Tertiò. Qui omnibus alijs ma-
lus, quomodo sibi bonus erit? Idcirco
tales sibi meritis, uti flagitiosissimi
sunt damnosissimi; in primis quod
ratione lucri cessantis, sive omnium be-
norum operum jacturæ, quod S. Ber-
nardus ita declarat. Si in die jejuni
invenitur voluntas mea, non tale
elegit sponsus, nec sapit illi jejunium
quod non lilium Obedientie, sed vinum
proprie voluntatis sapit. Idipsum verò
de jejunio solum, sed & de silentio, de op-
eribus, de oratione, mortificationibus,
observatione Religiosi, in qua est voluntas
sua, & non obedientia Magistri sui, est

tiendum. Vnde observantias tales, & in se bonas, inter virtutes tamen minimè censuram deputandas. Sic grande malum propria voluntas, quâ fit, ut bona tua tibi bona non sint, quia nihil omnino, quod propriâ inquinatum sit voluntate, gustabit is, qui pascat inter lilia. Hæc ille, de cujus calamo nil nisi mel, & lac effluxit.

IV. Ultra quod voluntatis suæ proprietarius manifesti sacrilegij & fœdij reus esse convincitur, quemadmodum enim Religiosus pecuniarum proprietarius usurpator contra suum Votum fœdisfragus & perjurus, contra Religionem & Monasterij communitem sur, raptor, sacrilegus & Iudæ similis esse dignoscitur, quia sibi appropriat, quæ non sua sunt, sed Monasterij, quæque solemniter à se perpetuò abdicavit, ita suæ voluntatis proprietarius Regularis omnibus præactis sceleribus eò fortiùs innodatur, quia re sui corporis & animi, intimam, ingentam, connaturalem, omni auro, argentoque millies pretiosorem, suæ scilicet voluntatis libertatem spontè Deo, Religioni, ac Superioribus donatam, resignatam, Voto consecratam, scripto proprio firmatam, & subsignatam, iurisque Dei æternaliter factam sibi appropriat, rapit, furatur, prædatur, &

Sunt fœdisfragi perjuri.

Proprietarij prædones rei alienæ.

ex

ex merâ superbiâ ac obstinatione ad
 um arbitrium abutitur, in Dei ter
 contemptum, Religionis contumeliam
 & suorum injuriam Superiorum, quibus
 adeo totum suum velle & nolle
 nâ & absolutâ traditione consignat
 ut sibi jam, suisque interniis animi
 tentijs non vivat, sed immortalis
 ac sapultus.

VVa.
 ding. ad
 annum
 1221. n. 27.

Obedien-
 tia Regula-
 ris sit mor-
 tuo similis.

V. Vnde incarnatus ille Seraphinus
 suos docuit, obedientiam Religionis
 portare esse sicut corporis mortuum,
 illud sine proprio motu, movetur, sed
 ab alio duntaxat: os habet, sed non
 oculos tenet apertos, sed cum ijs
 fasciâ ligatis nil respicit; laudatur, sed
 non extollitur; opprobrijs excipitur,
 non excandescit; calumnijs contumelias
 tur, aut vituperijs, non responderet
 volvitur ad dextrum latus, sustinetur
 truditur ad sinistrum, tolerat; pro-
 nè aut supinè collocatur, non ob-
 gannit; pedibus conculcatur, & non
 murmurat, neque reclamatur: qui om-
 nibus potentijs ac sensibus cruciatus
 mortuum atque privatum est: omni
 proprio velle & nolle, moveri &
 tire, videre, loqui, disponere, & pro-
 cipere destitutum. Et hoc est perfecti
 Obedientiæ exemplar, sicut è contra
 le agere, aut nolle pro sua duntaxat

Voluntatis & proprii iudicii pruritu, dam-
nabilis est superbia, fastus, & arrogan-
tia Luciferiana.

VI. Prædictæ Medusæ sororem dix-
eris alteram Megæram, scilicet proprii
iudicii pertinaciam, ac pertinacem
immanationem; quæ quidem multorum
proliū fecunda mater, uti suspitionis, iu-
dicii temerarij, zeli indiscreti, impruden-
tæ, iracundiæ, præcipitantiæ & pessimæ
murmurationis &c. hic in præsentem pri-
mo consideratur, quatenus subditus non
præceptum, nec in illo Deū præcipientē,
sed personæ duntaxat præcipientis dis-
cernit qualitatem; itē quando man-
dati materiam; levitatem, seu gravita-
tem, utilitatem, sive necessitatem,
possibilitatemque examinat; arriden-
tia ambabus manibus amplectitur,
duplicitatē verò explodere, reiice-
re, aut frivole excusare præsumit. Ne-
que his contentus etiam mandantis in-
tentionem penetrare, mandati causas,
rationes exposcere, inquirere, ac dis-
cutere præsumit, quæ omnia veræ Obe-
dientiæ perfectionem elidunt, quam
simplicem & cæcam, non sciolam, cu-
tiosam, ac temerariam, esse oportet. Nes-
cit enim iudicare, quisquis perfectè didicit obe-
di. Hinc præclarè Angelicus Doctor
in Regula c. 5. explanans: *Mox ut at-*

Proprii iudicii pertinacia.

Mater vitiortum.

In quo consistat illius malitia.

Obedientia cæca & simplex.
S. Greg. I. 14. c. 40.
in 1. Regum 1. 2. q. 13.
A. 5. ad 2.

Bb quid

quid imperatum fuerit: ideo, inquit, nihilominus tentandunt esse, si Præceptum aliquid impossibile præceperit, cum an aliquid sit impossibile, subditur debet suo iudicio definire, sed in quoque Superioris stare iudicio. In rem Abbas Nestero Religionem ingressus, ita secum statuerat: *Posthac ego, &*

Obediens
fit ut asinus

asinus unum sumus, ergo debeo esse ficut asinus. Quidquid ei imponitur, hoc portat, non potens, à quo, vel quare, aut ad quem facit. En utile de stupido jumento didicimus.

VII. MONOPH.

Alte *obediens* animo sedet, quod de B. Pauli simplicis cæcâ, ut ajunt, at in *luminatissima* obedientiâ me legitur gisse memini, & id ipsum velle, & *tantari mulotties mihi adjacet, perficere autem non invenio.* Hic in disciplina

Rom. 7.
Pauli simplicis obedientia à S. Antonio variè probata.

Monasticam Magni illius Antonij serviturus, jussus est funem quindecim annorum longum texere: finitam texeram Antonius, ceu malè, & *difficile* nimis factam cum vituperio præceptum

Polland in
Vir. S. An-
to. 17. Jan.
à n. 52.

solvi; & abs obediens Paulo *rebellata* est. Indixit ei septem dierum arduum jejunium, jejnavit Paulus; & elapso septimo die, pane in mensâ apposito *reficere* jussus, dum protensâ manibus *sumere* vellet, famemque *sepe*

duanam obsonare, novo Abbatis Antonij de mandato, panem duntaxat alpicere, non verò atrectare, multò minus degustare Christianus hîc Tantalus compulsus est. Sed neque hîc vel Senioris jussib, vel discipuli quievit obedientia; etenim de novo jussus urnam seu vas mellis frangere & conterere, aquam toto die hautire, haustamque effundere, consuere vestem, & rursus omnes consutas dissuere commissuras, in omnibus & per omnia, sine discussione, sine murmure, aut contradictione obtemperavit.

VIII. THEOPH. Valde congruens nostro proposito, aut hisce temporibus nostris exemplum. Quis enim alius tyronum, aut discipulorum sancti illius Anachoretæ, non imaginatus sibi fuisset, aut non pronuciasset, senem hanc delirio, seu stolidâ cerebri verberge laborare, tam exotica, tam ineptam, tamque inurilia, & contraria cum tam mentis instabilitate præcipiendo? Quis discipulorum, nisi fuisset alter Paulus simplex; non illius scholæ valeat cum indignatione, in qua & summi pro stultis haberentur, fame conficerentur, & non nisi inutilissima temporis dispendia fierent? Sic nempe multa mundi sapientia præcipientis ar-

Perfecta
discipuli in
omnibus
obedientia.

Judicia
mundi per-
versa in rebus
spiritualibus.

Cælestis
philoso-
phia doctri-
na munda-
na contra-
ria.

Quomodo
doceat obe-
dientia per
sectam for-
mam.

Hæc sola
facit Reli-
giosum.
Polland.
ibid.

Diversa 2
diebus An-
tonij no-
stra tempo-
ra.

gueret fatuitatem, & obedientis deni-
ter simplicitatem. At divina Religio-
rum Philosophia longè alijs termin-
utitur, docetque ad faciendum exor-
dano & terreno novum cælette con-
situm in sacra Obedientiæ peripatetice
docet, inquam, per qualitates e diamo-
tro sensui & humanæ rationi penitus
contrarias, omnes physicas, metaphy-
cas, seu etiam meteoricas proprietas
bri qualitates expellere, inde materiam
suâ veteri formâ spoliare, sicque m-
mem, nudam, cæcâque redditam
omni sibi ingenito & connaturali co-
petitu privare, & tum demum, sibi
formi, spoliata & privata, per causas
cundas (Superiorum scilicet imperi-
novas dispositiones, & dispositionibus
jam inductis, novas incorruptibiles
que cælestes superinduere formas. Se-
ce irrefragibilem dictorum probatio-
nem ex ipsomet illuminatissimo dis-
ceos Magistro Antonio, ita loquens ad
prædictum Paulum, sic tentatum, pro-
batum, & omnia ad amussim execu-
tum: *In nomine Iesu, ecce jam factus
Monachus, mane demceps in cella.*
IX. Necesse est, hie ingemiscendo
exclamare cum illis posteriorum latorum
lorum Eremitis. *ô quam longè absum
diebus Antonij; dum hisce temporibus*

multorum fortè Superiorum (ijs maxi-
mè in locis, ubi disciplina Regularis
parum viget) præcipua sollicitudo esse
debet, ne vel novellis Religionum can-
didatis ob modernos delicatos genio-
rum mores, aspera seu dura prænunci-
entur; vel ne Novitij solidioribus mor-
tificationum cibus, sed lacte duntaxat,
propter spiritûs infirmitatem enutrian-
tur; ne professorum quorundam hispi-
da enascens lanugo vitiorum, novacu-
lâ radatur, propter menti, mentisq; teneri-
tudinē, sed sapone duntaxat illita prius,
spongiâ deinceps molli abstergetur; ne
finaliter aliquorum Veteranorum æru-
go asperiori limâ radatur, ut non fran-
gatur vas. O Superiorum talium cru-
ciatus & labor! Qui omnia sua iussa
prius ad libellam & unciam humoris ali-
eni trutinare, quàm plurima oculo con-
nivente præterire, omnes quascunque
justissimas correptiones ad gustum pa-
latûs suorum subditorum melle & sac-
caro condire debent, ne delicatos ni-
mis nonnullorum stomachos irritent,
exacerbent, vel tantâ amaritudine re-
pleant, ut ad insulsas contra se eructa-
tiones erumpant; ac ipsimet Superio-
res minori cedere consultius judicent.

X. Sic longè absumus à diebus Anto-
ni; at multò magis dolendum, quòd

Bb 3

tam

Moribus
irreligiōsis
coguntur
nunc con-
nivere ali-
qui Super-
iores.

tam longè absumus à diebus Pauli Sim-
 plicis: (non jam ad te, tuoque locum
MONOPHILE chare, meus sermo
 vergit, quos, non dubito, à sequentibus
 vitijs esse alienos; sed sparsim late
 diffunditur ad emendandos reos, si
 reperiantur) dum eò miseriarum (quæ
 nam non multorum) Religiosorum
 prolapta esse videntur, ut hinc nati-
 do proprii judicij crimini vel additi
 vel assueti, lynceo oculo omnia locorum
 Superiorum acta scrutari; consilia
 cutere, sensus exenterare, animum
 re mandata, quo sine, intentione
 dõve emanarint: & nunc appropin-
 pauca, nunc plura sugillare, jam ita
 prudentiã, jam hæc melius, alia
 lius, aut pulchrius, & comodiùs
 tuisse disponi & ordinari; chimeræ
 non dubitent. Quodque pejus est, et-
 am discretè, prudenter & salubriter
 acta, vel omissa, vel jussa, intemp-
 præcipitantia, passionis & partialitas,
 nimij rigoris, aut indulgentiæ fugere,
 insimulare, & sequiùs interpretari.
 Omnium verò pessimum, & à Religio-
 subdito, pro! horrendè absonum, con-
 tra Superiores, Dei personam immen-
 te agentes, audacter insurgere, ve-
 bis refractarijs eos lacerare, adu-
 ren-
 pro-
 cav-
 &c
 mo-
 cã,
 obe-
 An-
 nac-
 &
 per-
 les-
 gon-
 obe-
 per-
 fals-
 ent-
 vin-
 na-
 os a-
 do
 Ber-
 dict-
 Gal-
 tus
 ret-
 rosa-
 gen-
 pe-
 Gas

Proprij ju-
 dici est, om-
 nia Superio-
 rum acta
 discutere.

Malè inter-
 pretari.

Murmura-
 re, detrahe-
 re.

rentias aliorum sibi vel procurare, vel
 provocare, linguam in murmuraciones,
 cavillationes, detractionesve exerere
 &c. Tales, ô Deus immortalis! non
 modò toto cælo distant à simplici, cæ-
 cã, mutã, & promptã Pauli prædicti
 obedientiã, imò juxta superiorem S.

Antonij conclusionem à vero statu Mo-
 nachii, vel Religiosi, ideoque è numero
 & albo, & cellis excludendi, sed insu-
 per convincuntur esse tumultuosi, rebel-
 les, votifragi, & secundùm Divum Gre-
 gorium Deum negantes, quem propria
 obedientia crucifixit, seu juxta Trithemium
 perjuri, impij, mendaces, transgressores, &
 falsissimi Apostatæ; imò monachi sine obedi-
 entia, mera monstra diaboli.

Murmura-
 tores & re-
 fractarij
 sunt mon-
 stra diaboli.

Trith.
 hom. 20.
 de verã
 obed. Mo-
 nach.

XI. Quanti autem piaculi quantæ
 vindictæ calitus sint obnoxia hæc crimi-
 na unicũ sequens exemplũ reos, & noxi-
 os absterrendo, innoxios autẽ præservan-
 do & præcavendo sufficiens erit. Cũ B.
 Bernardus nonæ Congregationis Bene-
 dictinæ Tironiensis vocatæ Fundator in
 Galliã, ingenti perfectionis zelo inflatũ
 reformationi magno studio insiste-
 ret, inter odoratissimos pullulantium
 rosarum flores, reperit quoque pun-
 gentium spinarum aculeos, linguas nem-
 pe obloquentium quorundam, qui san-
 ctas & salubres optimi Abbatis in-
 tentio-

Poll. in
 Vit. 14.
 Apr. n. 1. 5.
 Bernardus
 Tironien-
 sis, Refor-
 mator.

Patitur ob-
locutiones.

tentiones, variè pro suo quisque gen-
discutientes, temerè judicantes, similes
interpretantes, nunc clandestina tractant
consilia, nunc palàm improbare ejusdem
actiones, nunc, verò clam obmurmur-
rare, traducere, & tandem audaciorum
quendam è suis animare, ut Abbatem
in faciem exprobraret istas novitates in-
troducitas. Is cum sui impotens, omnino
que reverentialis obedientiæ immemor
præcipitantiùs in Superiorem incedit
(quod vir Sanctissimus summa cum
patientia supportans Deo soli commissa
rat) postea ad reliquos conspirantes
referret, applaudentibus alijs, & non
nullis de re bene gesta arridentibus.
ecee risum in gravem luctum conver-
sum, dum Coriphæus factionis illius
cum horrendo nunciatae suæ damna-
tionis eiulatu corruit exanimis: ceteri
deinceps proprias suas voluntates & opi-
dicia facillè abjurantibus, & divina pro-
vidè pertimescentibus. Hæc ad novum
rum terrorem & emendationem.

Digr. 41.
n. 5.

XII. PHILOTH. In superius
Digressione mentionem feci de doctri-
to mihi libello vitæ beatissimæ Catho-
rinæ Bononiensis, in quo, si hinc proba-
re & interloqui concessum est, signifi-
ter ponuntur ejusdem Beatae Virginis
documenta circa prænotatam materiam

de non iudicando & traducendo acta Superiorum, suis Religiosis a vivente tradita similibus verbis : Væ illi animæ, quæ non reverenter ac piè sentit de suis prælatis : non expectet à Deo ullam consolationem, aut gratiam, sed potiùs gravem vindictam, licet enim videntur officium suum non præstare, nunquam tamen eos diiudicare, vel taxare oportet, sed iudiciù Deo relinqui. Non sit ergo (replicabat illa aliàs) in vobis deliberata mala voluntas, nec prodeat ex vestro verbum contra vestros Prælatos : possunt incidere nobis cogitationes vel invitis, quia cogitationes non sunt in nostra potestate, oportet tamen, continere voluntatem, & suppressere suum iudicium, ne consentiat voluntas, ne iudicium temerè assermet, & linguam, ne perperam mala loquatur. Quæ quidem, etsi directè & propriè Regulares duntaxat personas concernere videantur, mihi tamen, & alijs meis collegis etiam respectivè ad nostros Superiores, imò & Laicis in ordine ad suos Magistratus, aut proximos, documento esse possunt.

XIII. Valde appositè, mentem meam, narrata à te, ad tuum, & etiam sæcularium statum applicando præoccupasti; verùm duo supersunt dicenda:

Monita
Catharinæ
Bonon. de
non fugil-
landis Su-
perioribus-

Polland.
ad 9. Mar.
n. 123.

cenda : Vnum, quoddam sive Ecclesiarum
 Cathedralium, aut Collegiarum, sive
 Parochialium Rectores Ecclesiarum
 am non modicè in propria voluntate
 vitium impingere queant, quando
 lationem Dei habentes, sed non scientiam,
 ordinant, agunt, decernunt,
 præcipiunt, invehuntur, sive castigant
 inconsulto suos vel Collegas, vel
 commissos pro lubitu, aut sicut volun-
 tatis propriae, ac præcipitantis (accu-
 dentibus maxime iracundiæ motibus
 dictamen suadet, vel imperus, zelum
 putando, quod passio mera, vel ira
 motus, aut indiscretionis excessus est.
 Unde duo mala resultant: Primum in al-
 teros, quando videlicet ex tali immo-
 derato zelo, aut publicè in personas cas-
 gis, quam vitia detonando, (ac sæpe
 non satis exploratâ rerum veritate) vel
 corripiendo privatim, elatis, tumulis,
 despoticis, falsisque multâ acrimonia
 verbis ulcus exasperant, quod sanare
 debebant. Alterum abinde malum re-
 dundat in ipsorum personas: exultan-
 te enim indiscreto propriae voluntatis
 zelo, Superior quivis auctoritatem suam
 in tantum risui, vilipendio, ludibrio-
 que, & odio exponit, ut etiam iustitiam
 quandoque decernens & sancta, nihil
 obtrineat spiritualis emolumentum. Ex his
 enim

Rom. 10.

v. 2.

Zelus in-
 discretus
 Superiorum
 Ecc. fiast.
 perniciosus

enim natura importabilis est sine scientia, insulsus sine discretione zelus; ac non tantum inutilis prorsus, sed plerumque perniciosus valde. Duobus igitur zelum virtutibus stipatum esse oportet, quem admodum Divus Mediolanensium Antistes Carolus docet; prudentiam nimirum, quae eundem per scientiam, atque discretionem moderetur; & charitate, quam novit aliorum infirmitatibus compati, non indignari. Ita enim hortatur: In omnibus functionibus prudentiam, & discretionem servent, & caveant, ne zelo indiscreto in actionibus, & verbis sevantur, etiam in suorum subditorum correptione, aut correctione; sed ex paterno agendi more satis agnoscant omnes, desiderio salutis agi, quidquid contra eos agitur.

S. Bern.
serm. 49.
in Cant.

Sit prudens
& charitativus.

Ex constit.
S. Caroli
c. 2. reg.
10.

XIV. In proprii quoque iudicii lapidem offendit, quisquis Praelatorum, Praepositorum, Rectorum, aut Pastorum existimat, se nullius egere consilio, vel in sensu suo abundans, propriae opinionis pertinaciter nimis acquiescit; quasi aut solus optima quaeque in medium afferere queat. Hoc itidem innumerabilium ritarum, dissensionum, contentionum, odiorum, scandalorumque uberrimus fons est, sive in conventibus, Capitulis, aut publicis consultationibus; sive in

Rectores
Eccles. aliorum
consilij urantur;

Pertinacia
opinionis
mala.

in privatis, ac familiaribus colloquiis
 conversationibus, animi relaxationibus
 serijsve negotijs, neutro (v. g.) in aliquo
 asserto de sua opinione vel hilum certe
 volente: cum tamē (ō quoties!) ob an-
 rem proprium, passionum vehemē-
 am, humanæ fragilitatis, labilitatis
 memoriæ, ac rationis imbecillitatem
 & sensus illudantur, & menti obfusca-
 tur caligo, vel cæcitas tanta, ut pro-
 prium iudicium graviter hallucinetur,
 & erret. Debet ergo, qui præter, cum
 cum inspectione, ac prudentiâ oculis in-
 te, & foris (quemadmodum illa Eze-
 chielis animalia) totoque in circum-
 plenus esse, veruntamen, non plus scire
 re, quàm oporteat sapere, sed sapere ad
 brietatem, aliorum opiniones, sive con-
 silia lubens audiendo, & gratanti illi
 animo deferendo. Ita enim secutus
 erit, ne decipiatur, si idem alij sensum
 & quidquid cum prudentum iudicio
 cerit, si minùs bene, quàm sperabatur,
 successerit, minùs etiam impudenter;
 siquidem magis aliorum sensui, quàm
 proprio obsecutus est.

XV. Quamobrem etiam atque
 etiam vos adhortor, & precor, ut pro-
 pulsata, eliminata, proscripta, & radi-
 cus extirpata propria veteri voluntate

Exech. 1.
 12.

Petiti con-
 filij bona.

atq; iudicio, exhibeatis de cætero Obedi-
entiam, quibus obligati estis, prudentiæ
lucè perfusam, intentioni rectæ innixam,
discretionis moderamine perspicuam,
charitatis flammâ succensam, humilitatis
decòre ornâtam, constantiæ virtute ro-
boratam, perseverantiæ bono circum-
septam. Sit Obedientia, ac vitæ ve-
stræ ratio prompta sine dilatione, de-
vota sine dedignatione, voluntaria sine
contradictione, simplex sine discussio-
ne, perseverans sine cessatione, ordi-
nata sine singularitate, hilaris sine tur-
batione, strenua sine pusillanimitate, &
universalis sine ulla exceptione, ut sic
facis toti quanti Deo, Ecclesiæ, & Re-
ligioni acceptabile sacrificium, præcipu-
um munus, immaculata hostia, victima
salutaris, & fragrantissimum thymia-
ma Domino in odorem suavitatis.

Horatio
ad obed.

B. Laur.
Justin. l.
de Obed.
c. 9.

Qualitates
perfectæ
obed.

MEDITATIO XXIV.

*De alijs motibus Obedientiæ, maxi-
mè ab exemplo Christi.*

Tertius humilitatis gradus est, ut quis
pro Dei amore omni Obedientiâ se sub-
dat majori, imitans Dominum, de quo dicit
apostolus: Factus est obediens usque ad mor-
tem.

Text. Re-
gul. c. 72
gr. 34

Præ-